

РЕШЕНИЕ

№ 7370

гр. София, 30.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 69 СЪСТАВ, в публично заседание на четиринадесети юни през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: **ВАНЯ Б. ИВАНОВА ЗГУРОВА**

при участието на секретаря **СВЕТЛА Р. ЛАЗАРОВА**
като разгледа докладваното от **ВАНЯ Б. ИВАНОВА ЗГУРОВА** Гражданско дело № 20211110159034 по описа за 2021 година

Предявен е осъдителен иск с правна квалификация чл. 410, ал. 1, т. 2 КЗ вр. чл. 49 вр. чл. 45 ЗЗД от ЗАД „ФИРМА“ срещу *** община за заплащане на сумата от 205.71 лева, представляваща регресно вземане за изплатено по застраховка „Каско“ обезщетение и ликвидационни разноски за определянето му, за застрахователно събитие, настъпило на 14.01.2017 г., заедно със законната лихва от предявяване на иска до погасяване.

Ищецът твърди, че в срока на застрахователното покритие по договор за имуществена застраховка „Каско“ е настъпило събитие – ПТП, в причинна връзка с което са причинени щети на застрахования при него лек автомобил в размер на 195.71 лева, като в този размер твърди да е изплатил застрахователно обезщетение. Твърди, че причина за настъпване на застрахователното събитие е попадането на автомобила в необозначена и небезопасна дупка на пътното платно. Счита, че отговорност за вредите носи ответникът в качеството му на стопанин на пътя. Счита, че с плащане на застрахователното обезщетение в негова полза е възникнало регресно вземане в размер на платената сума, поради което претендира същата.

Ответникът оспорва иска, като твърди, че ПТП не е настъпило при описания механизъм и на описаното в исковата молба място, че няма причинна връзка между описания механизъм на ПТП и вредите, че ищецът е имал основания да откаже плащане на сметата, че не е налице покрит риск, че обезщетението надхвърля размера на действителните вреди, че е налице съпричиняване.

Съдът, след като прецени събраните по делото доказателства и обсъди доводите на страните, с оглед разпоредбата на чл. 235, ал. 2 от ГПК, приема за установено от

фактическа и правна страна следното:

По иска с правно основание чл. 410, ал. 1, т. 2 КЗ вр. чл. 49 вр. чл. 45 ЗЗД е необходимо да се установят следните факти: да е сключен договор за имуществено застраховане между ищеца и водача на увредения автомобил, в срока на застрахователното покритие на който и вследствие виновно и противоправно поведение на ответника /бездействието на негов служител във връзка със стопанисването, поддържането и ремонтването на пътя/ да е настъпило застрахователно събитие, като в изпълнение на договорното си задължение ищецът да е изплатил на застрахования застрахователно обезщетение в размер на действителните вреди.

При установяване на горните факти, в тежест на ответника е да докаже положителния факт на плащане на обезщетението, както и възражението за съпричиняване.

От събраните по делото доказателства се установява наличието на всички елементи от фактическия състав, пораждащ суброгационното право на ищеца.

Видно от представената по делото застрахователна полица № 0306C010899, се установява, че на 18.05.2016 г. между ищеца, като застраховател и Адвокатско дружество Кожухаров и Кожухарова, като застрахован, бил сключен договор за имуществено застраховане, клауза "П" – пълно каско, с обект лек автомобил "Ауди А6" с рег. № **** /собственост на застрахования – видно от свидетелство за регистрация – част II-л. 17 от делото/ и със срок на застрахователно покритие от 00. 00 ч. на 22.05.2016 г. до 24.00 ч. на 21.05.2017 г. – за този договор е предвидена писмена форма за действителност, която е спазена, а доколкото е сключен във формата на застрахователна полица, същата съдържа всички необходими задължителни реквизити по чл. 345, ал. 1 КЗ. Несъмнено е също така, че съществуващият между страните договор за застраховка е включвал и обезщетяване при настъпването на щети на застрахованата вещ в резултат на пътнотранспортно произшествие – виж т. 8. 3 от раздел III на Общите условия на ищеца за застраховка на моторни превозни средства /"Каско"/. Предвид изложеното съдът не споделя възражението за липса на валидна застрахователна полица. Последната е подписана от застрахования, а видно от приложените квитанции, дължимите застрахователни премии са заплащани.

По отношение механизма на настъпване на ПТП по делото са представени протокол за ПТП /л. 14 от делото/, ведно със схема на настъпване на инцидента, както и уведомление-декларация за щета по застраховка „Каско на МПС“ л. 15-16 от делото/. Действително представените по делото документи са частни такива, но те, макар да не се ползват с материална доказателствена сила, каквато имат официалните свидетелстващи документи, не са лишени от доказателствена стойност и се преценяват от съда във връзка с всички останали обстоятелства и събрани в производството доказателства. В тази връзка по делото е прието заключение по изготвената САТЕ, което съдът кредитира като обективно и компетентно изготвено, в което е посочен механизма и мястото на настъпване на ПТП. От така събрания доказателствен материал се установява, че на 14.01.2017г. водачът на лек автомобил "Ауди А6" с рег. № ****, движейки се по бул. „България“ с посока на движение от бул. „Иван Ев. Гешов“ към бул. „Околовръстен път“ и срещу площад „Ручей“ внезапно

попада с предно ляво колело в дупка на пътя пълна с вода и сняг, от което са настъпили вреди по предни леви гума и джанта. Предвид изложеното, съдът не споделя възражението на ответника за неоснователност на исковата претенция поради липса на посочване на мястото на настъпване на ПТП.

Установява се е наличието на причинно-следствена връзка, доколкото вещото лице е категорично в заключението си, че щетите по лек автомобил лек автомобил "Ауди А6" с рег. № **** се дължат именно на настъпилия на 14.01.2017г. инцидент.

За настъпилото ПТП е образувана щета № 10317030100351, като е определено обезщетение в размер на 195,71 лв., заплатено на собственика на процесния автомобил, видно от приложено платежно нареждане /л. 22 от делото/. В контекста на изложеното съдът счита, че увреденият – собственикът на застрахованото МПС, има срещу ответника вземане по чл. 49, вр. с чл. 45, ал. 1 ЗЗД. Застрахователят е встъпил в правата на увредения по силата на факта, че е заплатил обезщетение за причинените с деликта вреди и за него е възникнало регресно право срещу деликвента.

Именно *** община следва да отговори за причините вреди. Участъкът от пътя, на който е било реализирано процесното произшествие – бул. „България“ с посока бул. „Околвръстен път“, представлява общински път, поради което и с оглед разпоредбите на чл. 19, ал. 1, т. 2 и чл. 31 ЗП, следва да се приеме, че задължен да осъществява дейностите по поддържането и ремонта му е именно ответникът *** община. Същата като юридическо лице осъществява дейностите по чл. 31 ЗП чрез своите служители или други лица, на които е възложила изпълнението. В конкретния случай именно бездействието на последните по ремонта и поддържането на процесния път е довело и до неизпълнение на задължението по чл. 31 ЗП, поради което ответникът носи отговорност за причинените при процесното ПТП вреди, свързани с неизпълнение на задълженията на неговите служители или други изпълнители.

Съдът намира възражението за съпричиняване за неоснователно. Според ответника водачът на процесния автомобил не е съобразил скоростта си на движение с пътните условия, предвид което е допринесъл за настъпване на щетите по автомобила. В хода на делото не се събраха доказателства, които да обуславят направата на такъв извод. Видно от заключението по изготвената експертиза разрешената скорост на движение в процесния участък е между 50 и 70 км/ч, като вещото лице посочва, че не може да се установи скоростта на движение на лек автомобил "Ауди А6" с рег. № **** при преминаване през необезопасената дупка, но и че щети като процесните може да се причинят и при движение с максималната разрешена скорост от 50 км/ч. От заключението се установява още, че макар и пряката видимост да е 100 м, опасната зона на спиране да е 40 м при скорост на движение 50 км/ч, т.е. водачът е разполагал с време за реакция, дупката, в която е попаднал автомобилът, е пълна с вода и сняг, което прави препятствието трудно различимо, ако изобщо и може да се различи. Трудно различимите препятствия изискват допълнително време и разстояние за възприемането им преди предприемане на аварийно спиране, предвид което не може да се установи, че водачът, имайки предвид, че ПТП-то е настъпило през

зимния сезон - 14.01.2017г., е разполагал с техническа възможност да реагира своевременно и да предотврати инцидента. С оглед изложеното съдът намира, че възражението за съпричиняване не се доказва в хода на производството и следва да бъде отхвърлено като неоснователно.

По отношение на размера на дължимото застрахователно обезщетение, настоящият съдебен състав приема, че разпоредбата на чл. 386, ал. 2 КЗ предвижда, че застрахователното обезщетение трябва да бъде равно на размера на вредата към деня на настъпване на събитието и целта е да се стигне до пълно репарирание на вредоносните последици. В съдебното производство дължимото обезщетение от застрахователя по застраховка "Гражданска отговорност" се остойностява с размера на действителната стойност на вредата към деня на настъпване на събитието – чл. 499, ал. 2 КЗ. Също така обезщетението не може да надвишава действителната /при пълна увреда/ или възстановителната /при частична увреда/ стойност на застрахованото имущество, т. е. стойността, срещу която вместо застрахованото имущество може да се купи друго от същия вид и качество – чл. 400, ал. 1 КЗ, съответно стойността, необходима за възстановяване на имуществото с ново от същия вид и качеството, в това число всички присъщи разходи за доставка, строителство, монтаж и други, без прилагане на обезценка – чл. 400, ал. 2 КЗ и съответно е лимитирано от застрахователната сума по договора – чл. 386, ал. 1 КЗ. В заключението по изготвената САТЕ е посочено, че размерът на щетите по средни пазарни цени към датата на ПТП възлиза на 195,71 лв., към която като се прибави сумата от 10 лв. за ликвидационни разноси, съответства на размера на исковата претенция. Предвид изложеното искът следва да бъде уважен в пълен размер.

Като законна последица от уважаването на иска следва да се присъди и законната лихва от датата на подаване на исковата молба до окончателното плащане.

По разноските:

При този изход на спора право на разноси има ищецът на основание чл. 78, ал.1 ГПК. Сторените от ищеца разноси са в общ размер от 340 лв. и включват: 50 лв. – държ. такса, 190 лв. – депозит за вещо лице и 100 лв. юрисконсултско възнаграждение, определено на основание чл. 78, ал.8 ГПК.

Воден от горното, Софийски районен съд, 69 състав

РЕШИ:

ОСЪЖДА *** община с адрес: гр. София, АДРЕС да заплати на ЗАД „ФИРМА“ АД, с ЕИК ***, седалище и адрес на управление: гр. София, АДРЕС, на основание чл. 411, ал.1 КЗ, вр. чл. 49 ЗЗД, вр. чл. 45, ал. 1 ЗЗД сумата от **205,71 лв.**, представляваща регресно вземане, възникнало с плащането на застрахователно обезщетение за причинените щети на

лек автомобил "Ауди А6" с рег. № *****, в резултат на ПТП от 14.01.2017г., от виновно противоправно поведение, изразяващо се в необезопасяване и необозначаване на дупка на пътното платно на длъжностни лица, чийто възложител е ответникът, включваща и ликвидационни разноси (10 лв.), ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на депозиране на исковата молба-15.10.2021г., до окончателното изплащане.

ОСЪЖДА *** община с адрес: гр. София, АДРЕС да заплати на ЗАД „ФИРМА“ АД, с ЕИК ***, седалище и адрес на управление: гр. София, АДРЕС, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, сумата от **340 лв.**, представляваща направени по производството разноси.

РЕШЕНИЕТО е постановено при участието на трето лице-помагач на страната на ответника – „Трейс Груп Холд“ АД.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването на препис от него на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____